

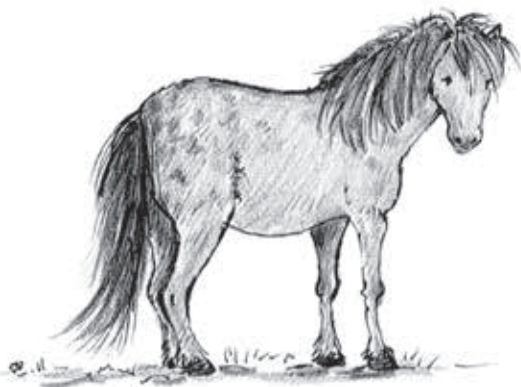
2. Nové známosti

Následujícího dne ráno se maminka chtě nechtě musela pustit do korektur, a tak se Saša rozhodla vzít kolo a trochu prozkoumat vesnici. Po chvilce se dostala na malé náměstíčko obklopené kolem dokola starobyle vyhlížejícími obchůdky. Byla tu i knihovna a budova s hodinovou věží, o níž Saša usoudila, že by to mohla být radnice. Uprostřed dlážděného prostranství se nacházela kamenná kašna stíněná mohutnou vrbou. Saša seskočila z kola a vedla ho k majestátnímu stromu, aby si jej mohla lépe prohlédnout. Napadlo ji, že možná právě díky němu získala obec své jméno.

Obešla náměstí, na opačném konci opět nasedla na kolo a pustila se do úzkých klikatých uliček mezi domy. Nejprve šlapala pouze rovně, ale brzy se terén začal zvedat směrem k horám. Saša zahnula za roh a vydechla úžasem. Dostala se na samý okraj vesnice a před ní, kam až oko dohlédlo, se k úpatí hor na obzoru rozprostíraly rozsáhlé zelené pastviny. Nad nimi se vypínal obrovský kamenný hrad se spoustou věží a věžiček, obehnaný vysokými šedými zdmi. Celý výjev působil jako z pohádky!

A pak Saša zaslechla hlasité zafrkání a rychle se otočila. Přímo u cesty se v ohradě páslo stádo koní! Dívka okamžitě odhodila kolo, až to zařinčelo, a spěchala k nim. Několik z nich se popásalo blízko ohrady, mezi nimi i šedý kropenatý poník s obrovskými tmavými očima.

„Ahoj,“ pozdravila ho Saša a natáhla k němu ruku. „Ty jsi ale krasavec!“

Poník se k ní přiblížil s nastraženými ušima a Saša se velice opatrně dotkla jeho nosu. Byl hebký jako samet!

Pak v euforii zatajila dech, protože jí poník zabořil nos do košile a funěl.

Teď už si dívky všimli i ostatní poníci. K ohradě přiběhl rezavohnědý koník, nensmlouvavě grošáka odstrčil a vtiskl svůj nos Saše do dlaně.

„Pomalů, pomalů!“ smála se dŕvka.
„Na všechny se dostane!“

Překvapeně si všimla, jak šedý poník popoběhl dopředu a jemně kousl tmavého ryzáka do krku, jako by mu dával najevo: Nepleť se mezi nás! Červenohnědý pony sklopil uši dozadu, ale skutečně se stáhl.

„Ty jo, tys ho upozornil, aby odešel, a on tě opravdu poslechl!“ vykřikla Saša nadšene a poplácala šedého poníka po krku.

„Skvělá práce, kamaráde!“

Potom seskočila z plotu, natrhala několik trsů trávy a nabízela ji poníkům. To už se u plotu shromáždilo celé stádo, aby zjistilo, co se děje. Kromě šedáka a ryzáka tam stál ještě statný čer-

nobilý tažný poník; pak plachý zlatý hřebec s bílým ocasem; malý poník, který vypadal téměř bílý, ale Saša díky svým knihám dobře věděla, že ve skutečnosti je velmi světle šedý; robustní hřebec se srstí jako čerstvě vyloupnutý kaštan a bílou lysinou na čele a také majestátní elegantní hnědák, který převyšoval všechny ostatní.

Nejdůraznější ze všech byla hnědá kobylka, která si prorazila cestu až k ohradě a svými pysky chňapala po trávě tak mocně, až Saša musela odtáhnout ruku.

„Nebud' tak hrrrrrrrrr,“ napomenula ji, „nebo mi sníš tu trávu i s rukou!“

Pro jistotu naškubala ještě víc trávy a udělala několik kroků podél ohrady, aby mohla nakrmit i ostatní koně, aniž by se musela bát, že všechno skončí v žaludku

nenasytné
klisny. Po-
malu nakr-
mila jednoho
po druhém, až
se koně nakonec

spokojeně odloudali od ohrady a šli si zno-
vu po svých. Jedině kropenatý šedák zůstal
a trpělivě stál, zatímco ho Saša drbala
na krku a zaplétala mu hřívu nad čelem.

„Kéž bych tak věděla, jak se jmenuješ,“ šep-
tala mu přitom. „Patříš těm lidem z hradu?“

Zvědavě upřela pohled k mohutné budo-
vě na kopci, když vtom zaslechla odbíjet
radniční hodiny. Už tu s koňmi mluvila
přes hodinu!

„Už musím domů na oběd,“ vysvětlila še-
dákovi. „Ale neboj, zase brzy přijdu!“

